

Schlosser Imre

135 évvel ezelőtt, 1889. október 11-én született a magyar labdarúgás első nemzetközileg is ismert és elismert ikonikus alakja Schlosser Imre, a Slózi. Igen, Slózi, mindenki így hívta, így becézte, látjuk, a síremlékén is szerepel ez a név. Azért vagyunk ma itt, azért emlékezünk ma is erre a kivételes tehetségű klasszisa, mert a Ferencvárosi Torna Clubban lett ismert és elismert ikonikus labdarúgó. Mai ésszel el sem tudjuk képzelni azt a szeretetet, ami a zöld-fehér szívekből felé áradt, amikor a dicsőséges német-angol túráról hazatérve ezrek várták a pályaudvaron a csapatot és ezek az ezrek a vállukra emelték hősüket, a fogatából kifogták a lovakat és maguk húzták repítették a főváros útjain. Ő volt a Slózi, aki képes volt szinte egymagában népszerűsíteni a futballt. Ő volt a Slózi, akit nem lehetett senkivel összetéveszteni a pályán. Nem lehetett már csak a védjegyévé vált karikalábai miatt sem, ám ahogy a labdával bánt, elsősorban bal lábbal, az volt az igazi. Kifogástalan labdakezelés, ördögös cselezőképesség, erős lövések, jó fejjáték, remek irányítókészség, ezek jellemezték, aki minden helyzetből, közelről és távolról, lábbal és fejjel egyaránt nagy biztonsággal vette célba és találta el a kaput, zörgette meg a hálót. Nem csoda, ha mindenki látni akarta, sokan csak az ő kedvéért mentek ki a pályára. Nem csalódtak, aki miatta ment ki, az után ott is maradt, a labdarúgás lelkes híve lett.

Sokan és sokat írtak már arról, hogyan is kezdődött ez a tündöklő labdarúgó pályafutás. Arról jóval kevesebben tudnak, hogy igazából nem is labdarúgó pályafutásnak indult, hiszen az FTC-ben előbb úszott, mint futballozott. Úszott és nem is rosszul, ám a futball szeretete mindent megváltoztatott. A lakóhelyükön, a Petőfi téren a barátaival rongylabdával játszott, ott látta meg őt Podmaniczky Frigyes báró, aki hódolata jeléül előbb egy gumi-, majd egy valódi bőrlabdával „szponzorálta” a társaságot. Az is közismert, hogy az FTC-ben sportoló fivérei miként ajánlották Malaky Mihály figyelmébe, hogy aztán ő

egyből lecsapjon rá és leigazolja, majd szép lassan felépítse. Malaky Mihály híres mondása volt, amikor nem sokkal a 16. születésnapja után bemutatkozhatott a nagycsapatban és az a bemutatkozás bizony nem valami fényesen sikerült, el is pityeredett a fiatalember, szóval Malaky Mihály így vigasztalta: *„Ne sírj fiam! Minden gyümölcsnek érnie kell!”*. Ő már akkor tudta, az a gyümölcs beérik és a zamata meg fogja határozni az egész magyar labdarúgást. Érett gyümölcs zamatáról beszélek, amely nagyon sok ferencvárosi érzelmű szurkoló szájában megkeseredett 1915. telén, amikor Slózi bejelentette, hogy hat bajnoki cím, három Ezüstlabda, egy Magyar Kupa és egy Challenge Cup győzelem után a legnagyobb rivális MTK csapatába igazol át. Ezt sokan soha nem tudták neki megbocsátani. Tán még maga az érintett is tudta legbelül, hogy nem ez volt a leghelyesebb döntés az életében, hiszen jó évtizeddel később, amikor visszaigazolt a Ferencváros első proficsapatához ezt mondta: *„Titokban sok könnyet hullattam az elhagyott zöld-fehér színekért., melynek még ma is változatlanul híve vagyok és az is maradok. Könnyen meg lehet ezt érteni, hiszen az igazi klubszellemet ott szívtam magamba és az FTC-ből lendült futballkarrierem a magasba. Mindig igazi örömet éreztem, mikor a zöld-fehér sávós trikót magamon feszülni éreztem.”* Megtette ezt a lépést, mert meg kellett tennie, így lett kerek a labdarúgó pályafutása, újabb bajnoki címmel és Magyar Kupa győzelemmel zárhatta le azt. 1928-ban jelentette be a visszavonulását, az addig példátlanul hosszú pályafutása alatt hivatalos mérkőzésen 68 alkalommal viselhette a magyar válogatott címeres trikóját, amely találkozókön 59 gólt szerzett. Persze, akkoriban nem volt egyértelmű, mi a hivatalos válogatott mérkőzés és mi nem, voltak, amelyek nem minősültek annak, mert nem országok, hanem városok csapatai mérköztek, így Budapest néven futballozott a magyar válogatott. Ebből adódik, hogy más számítások szerint Slózi 75-ször játszott a hazáért, ahogy a sírkövén is olvasható.

Schlosser Imre 1959. július 18-án hunyt el, a Ferencvárosi Torna Club gyakorlatilag 1974-ben rehabilitálta, amikor posztumusz örökös bajnoki címet adományozott neki. Kétség sem férhet hozzá, maximálisan megérdemelte, mint ahogy azt is, hogy az azóta eltelt évek, évtizedek során is őrizzük az emlékét, tiszteletünk jeléül az FTC nevében koszorúkat hozunk a sírjára, mint ahogy ma is. Közben magunkban egészen biztos elrebegjük, ahogy én ki is mondom, adná az Isten, hogy ma is legyen a Ferencvárosi Clubnak egy olyan Európa-szerte ismert és elismert, ikonikus, közszeretnek örvendő játékosa, extraklasszisa, mint amilyen Slózi volt.

Budapest, 2024. október 9.